Ні місяць не світив тоді ні зорі,
чорніла ніч, і чорний був Дунай,
і Відень, ніби гуща тьми надворі,
стояв, не звіяний вітрами в гай.
Та в мене у душі ясніли дикі
й нездійснені надії, повні сліз,
мов зорі ті, що їх Дунай великий
на чорноморське дно відніс.
І їм у відповідь в саду з-під листя,
як із-під серця самого сторіч,
запідпадьомкала перепелиця,
аж серед Відня затремтіла ніч.
І блиснули серпів тоненькі роги,
і бір хитнувся, і ясні жита,
і від хатів на всі, на всі дороги
дівочі заворожевіли вуста.
І я, вдивляючися в них душею,
гадати став про ту, про ту,
що з долею не стрілася моєю,
захмаривши й життя мого мету.
Бо нині вже кого ? ... З чийого краю
під всохлий дуб чекати по жнивах,
якому на гілля посеред гаю
не сяде заспівати жадний птах?

Коли ж хто і почує з нього крики,
то тільки від стривожених галок,
що возвіщають чи то сніг великий,
чи дощ такий, щоб навіть світ промок.
І гей, зірки, світіте над Дунаєм
чи разом пропадіте всі над ним,
мені однаково, бо кожна дбає
про мене так, як і турецький дим.
Але, несповнені мої надії,

в душі не умирайте і на дні,
і може перепілка ще посміє
запідпадьомкати на чужині,
аби не глянула самотність в очі
перед останнім світовим "прощай",
коли безокі безперервні ночі
затоплять сонце, місяць і Дунай!